

ning i Eierens, Besidderens eller Bestyrerens Ret til at overlade Eiendomsretten over Bøndergodset til Brugerne, er ugyldig.

§ 7.

Enhver Overenskomst imellem Eier, Besidder eller Bestyrer og Bruger, hvorved Sidstnævnte har frastrøvet sig Ret til at fordre sig sin Gaard overdragen til Selveiendom, eller hvorved han, forinden eller samtidigen med Fæstebrevets Udstedelse, har vedtaget Vilkaarene for en mulig fremtidig Overdragelse, er ugyldig, saafremt han fordrer Forholdet afgjort efter denne Lovs Bestemmelser.

Cap. II.

Om Brugernes Ret til at erholde deres Gaarde til Selveiendom.

§ 8.

Fra Begyndelsen af Aaret 1855 skal Fæstere af enhver Gaard, der henhører til det Bøndergodds, som efter Loven og Anordningerne skal være overladt til Fæstere, være berettiget til at forlange sig samme af Eieren, Besidderen eller Bestyreren (§ 2 og § 3) overdragen til Selveiendom imod fuldstændig Erstatning, saaledes som de følgende Paragrapher af denne Lov bestemme. Dette gjælder saaledes ikke blot om det under Hovedgaarde henhørende Bøndergodds, men ogsaa om det, der tilhører de i § 3 ommeldte Embeder og offentlige Stiftelser, samt om alle andre Bøndergaarde, der hidtil efter Anordningerne, saafom i de Forhold, der omhandles i Frd. 15de Mai 1834, § 2, og Frd. 25de Novbr. 1831, § 3, jfr. Frd. 23de Marts 1845, §§ 3 og 15, have været henregneede til det egentlige Fæstegodds, hvorimod denne Lov ikke er anvendelig paa Selveier- og Arvefæstegaarde, om de end for Tiden ikke drives af Eierne selv, men af disse, i Genhold til Plac. 7de Juni 1806, ere bortfæstede til Andre.

Den samme Ret, som ovenfor er tillagt Fæstere, skal ogsaa tilkomme den, der har en saadan Gaard i Forpagtning paa et vist Aaremaal, overensstemmende med Frd. 15de Juni 1792, § 11.

Den, der har Panteret eller anden reel Sikkerhedsret i Godset, hvortil Gaarden hører, kan ikke forhindre saadan Overdragelse.

Dog skal den i nærværende Paragraph Fæsterne hjemlede Ret kun være gjældende med de Indskrænkninger, som følge af de i §§ 9, 10, 11, 12 og 13 indeholdte Bestemmelser.

§ 9.

Har Eieren eller Besidderen af saadant Fæstegodds eller, forsaavidt han har saaet samme ved Arv eller ifølge fideicommissariff Bestemmelse, hans Formand eller Formand i Besiddelsen, inden Begyndelsen af Aaret 1855, ifølge frivillig, underhaanden affluttet Overenskomst, ved Skjøde eller thingløst Kjøbecontract, til Fæsterne eller deres Enker eller deres Livsarvinger eller Svigerbørn, til fuldstændig Eiendom eller Arvefæste med Ret til at pantsætte og sælge, overdraget mindst en Fjerdedeel af det Hartkorn, som samtlige Fæstegaarde under Godset eller det samlede Lehn, Stamhuus eller Fideicommiss udgjorde den 1ste Januar 1845 — derunder dog ikke indbefattet, hvad der siden den Tid er overdraget til Selveiendom eller Arvefæste enten underhaanden til Andre end de fornævnte Personer, eller ved offentlig Auction — da skal den i § 8 hjemlede Afgang til at fordrer Afløsning af det tilbagestaaende Fæstegodds mod ham først kunne gjøres gjældende fra Begyndelsen af Aaret 1860.

Har han inden den Tid paa lige Maade overdraget ialt Halvdelen af Fæstegodsets fornævnte Hartkorn, udsættes denne Retts Anvendelse imod ham endvidere indtil Begyndelsen af Aaret 1863.

Ere inden den Tid paa samme Maade ialt tre Fjerdedele af Bøndergodset overgaaede til Selveiendom eller Arvefæste, da kunne Fæsterne af de tilbagestaaende Gaarde først forlange sig disse overdragne efter Taxation fra Begyndelsen af Aaret 1865.

Forestaaende Bestemmelser skulle ogsaa finde Anvendelse paa Bestyrererne af Kirker, Hospitaler, Kloostere og andre offentlige Stiftelser, hvortil der hører Fæstegodds.

§ 10.

Den Eier, Besidder eller Bestyrerelse, som